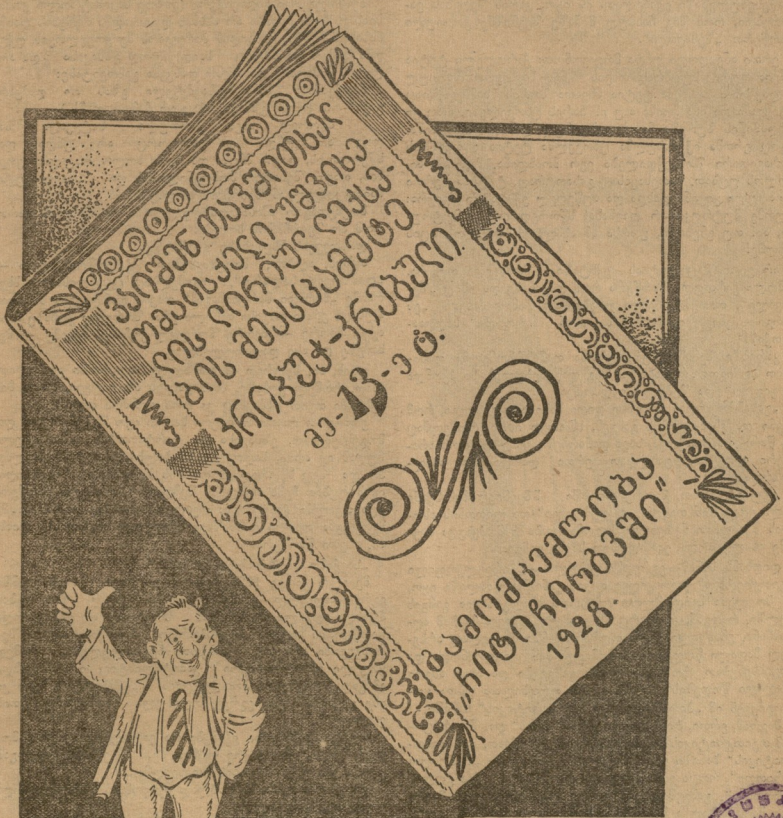

დიდი სიყვარულის დიდი სიძვირე

დონი

კვინატი სიტყვები „კვინატ“ აბრებზე

კვირისუბანი

მიყვარს ხოლმე აბრების თვალყურება. გამიგონია: ვი-
ლდა ამ წერა-კითხვა აბრებზე შეისწავლით.

დღევანდელი აბრებისა და მათზე არსებულ წარწერე-
ბის შემხედვარე, მე ვერც იმ დროინდელ ხალხსა და ვერც
იმ აბრებს დავემდურები. ქება და იღიბა—მათ ურთი-
ერთ პირნათელი სამსახურისათვის.

მე კი...
მაგრამ ეს მოხდა სრულიად შემთხვევით. ერთ ჩვენს
დაწესებულებაში ვეახებოდი. ის იყო, კარის შეღებვას ვა-
პირებდი, რომ შიგ ჩასმულ მინაზე შეენიშნე ქართული
წარწერა: „შესავალი“.

ერთი ანეკდოტი უნდა მოვაგონოთ: ქართული ტრეტია
ეწვია თურმე სტუმრად თავის ნათესავს ერთ შორეულ
ქალაქში. ნათესავმა ტრეტია სხვათა შორის სამხეცვნიაც
შეიყვანა და ამა მთისა თუ იმ ხარის ცხოველებს, რაც კი
დღემამის ზურგზე მოაიპოვებ, სულ დათვალავიერებინა.
ვერც ერთმა იქ ნახულმა ცხოველმა ტრეტიაზე თითქმის
ვერავითიორი შიამულდოვლება ვერ მოახდინა. მაგრამ, აი,
ბოლოს უტბათ, ნათესავის გასაოცრად, ტრეტამ ერთი
შხიარული ყვირთა დასცა და აღწერულ ექსტრემულ შვიტარა:
თურმე მუტრუჟი არ დანახა ამ სწორედ ისეთი მუტრუჟი,
აი, თუ გენებათ, გორსა ან ახალგორში რომ იცის
ხოლმე!

არ ვიცი, მეც ტრეტის ექსტრემულ მომივიდა თუ რა,
ბოლო ქართული წარწერა რომ დავინახე და ისიც „შე-
სავალი“, თითქმის ჩემდა უნებურად წამოვიძახე: „მე-
სავერც—შესავალი, მაგრამ თვითონ „რომანი“ საღდა-
ბებრე?!“

კერებში შემსწრე ერთ-ერთმა თანამშრომელმა ღიმი-
ლით მომიგო: „რომანს კი შიგ დაწესებულებაში ჰქონდა
აღღიგობა“ და შემდეგი ვამოხივცა:

„განაბჭობებიდან არც ისე დიდი ხანი იყო გასული, რომ
ჩვენი დაწესებულების ვაგემე, სწორედ იმდღე, რომელმაც
ეს წარწერა დასტოვა, სხვა დანარჩენი „ეკლზე“ რომ არა-
ფერი ესტოვათ, ვახლდათ ერთი დარღმინად ახალ-
გაბრდა.“

იქვე გვერდით, მეორე ოთახში მშვენიერი მემანქანე
ქალს ედგა წინ თავისი „უნდერვუდი“ და ლითონის ასო-
ების წაჭაბუნთ ნერვიულ მდგომარებაში მოჰყავდა თუ-
რმე ახალგაზრდა, ჯან-ღონით სასუფ ვაგემე.

დიღხანს, სანამ—ეგრედწოდებულ—პირველყოფილი
თვითკრიტიკა ჯერ კიდევ თავის კანონიერ ძალაში იყო,
სი მოველდა საიდუმლოთი რჩეობდა ახალგაზრდა ვაგემის
ვულში, რადგან, როგორც საიდუმლო ცვლევა-ძიებამ აღ-
მოაჩინა, ყმაწვილი ქალი თურმე ჩვენში ძველად არსე-
ბულ მაღალი წოდების ჩამომავლობას გვეუწონოდა და
მოგესხებებოთ, რომ ასეთებთან ვამეგები და სხვა ასეთი
„მაიალი წოდების“ ხალხი ცოტა ფიჭიბილად უნდა ყო-
ფილიყვენ იმ პირველყოფილ თვითკრიტიკის ხანაში.

მაგრამ, ერთი, რომ გულში ქვა არ არის“ და, მეორეც—
„იმ თვითკრიტიკის ხანას მოჰყვა, ასე ესტოვათ, —იმ თვით-
კრიტიკის ხანაში ვადომავალი ერთგვარი „საშუალო
პერიოდი“, როცა ერთ მშვენიერ დღეს ახლა ქვა-ვულერის
პარტონმა“ ვამეგე და იმ კიდევ უფრო ფაფეჟი გვერ-
ლის მატარებელმა მემანქანე ქალმა ხელი მოაწერეს თუ-
რმე გრედწოდებულ „მეჩა“—ში, რომელშიც იმ პირველ
ხანებში, როცა, ეგრედწოდებულ, „ნაციონალიზაცია“
ჯერ კიდევ მხოლოდ პროექტში იყო, ყველა „ზავს“-ად,
ანუ, უფრო მოკლე რომ მოსგებოთ, —„ზავს“-ად ისე-
იღიბდა. და აი, მეორე დილით დაწესებულებას მოველი-
ნა: ვაგემე—მემანქანე ქალის უბრალო მეუღლედ, ხოლო
მემანქანე ქალი—ვაგემის „თანაშემწედ“ და, თუ მოველი-
ნას ცოტათი შინაურულ ახსნას მივაკუთვნებთ,—დაწესე-
ბულერის დასახლისად!

არ ვიცი, რამდენ ხანს გასტყდა ეს მდგომარეობა, რომ
საკემდე არ ჩანოვრდა ეგრედწოდებული „ნაციონალი-
ზაცია“ ზოლი, რომელმაც დაწესებულებიდან ვაიტაცა
როგორც მემანქანის მეუღლე, ისე ამ მეუღლის დასახ-
ლისი.

დაწესებულებას კი დარჩა: შიგნიით—ეს „რომანი“, ხო-
ლო კარებზე—ეს „შესავალი“—დაათავა მზიარულმა
თანამშრომელმა.

მე პირველი ვადავიწერე (ვთხოვ საკონტროლო კომი-
სიას ეს ჩემი ფრაზა არ ახსნას ღვთისადმი რწმენის რაიმე
ნასახად ჩემში, ვინაიდან პირველად მე ყოველთვის უკუ-
ლმა ვიწერე არ ჩანოვრდა ეგრედწოდებული ეშმაკისა და არა
ღვთის მიმართ) და ასეთი დასკვნა გამოვიტანე:

ნათესავმა: „სანთელ-საქმეველი ვაგის არ დაჰკარ-
გავს“-ო... (ფუი, ეშმაკს! აქვს არ წამომცდა?...)

სწორედ ასეა ქართული სიტყვე: სა-
დაც არ უნდა და როგორც არ უნდა და-
სწერათ ის, თავის შროსა და იერს, ხოლო, რაც უმთავრე-
სია, თავის შესაფერ მოხდინილობას და „საკვიმაცეს“
მიანიც ყოველანაშვირის ხოლმე...
მიუხედავად ამისა, დაზღვეული არც იმისაგან ვართ,
რომ არ შეიარჩინოს ხოლმე!

დაზღვევის ხსენებაზე ვამახსენდა!
თქვენ, ალბათ, მოგესხებებოთ ეგრედწოდებულ —
„დაზღვევი სალონი“, რომელსაც ცეცხლისა თუ სხვა
რაიმე „პირადი მარცხისაგან“ თავის დაზღვევის მიზნით,
ალბად, ერთი თავისი ნაწილი ერთ შორეულ ქუჩაზე რომ
აქვს, მეორე — მეორე შორეულ ქუჩაზე, მესამე — მე-
სამეზე და ასე დაუსრულებლივ.

დაახ, აი, სწორედ ამ დაზღვევი სალონი ვიხებოდი.
(სად, რომელ ქუჩაზე, ამას ვაგემე არ ვიტყვი, რათა მის
ძებნაში თვით ეშმაკაც კი რომ აღძრის ფეხი).

ერთ-ერთი ოთახთან ბევრი ხალხი იყო შეტყობული და,
მოგესხებებოთ, ეშმაკისა და ტარტაროზის მიციქულ
მულამ იქ არის, სადაც ბევრი ხალხი ტრილებს ხოლმე,
პო და მეც სწორედ ამ ოთახს პირდაპირ შევიწერდი,
რომ უტბათ იმის თვალზე შემდეგი ქართული წარწერა
ეცა თვალში (ცხუცილი: თვალზეში-მეჭეჭი, მაგრამ ამაში
მარჯვენა თვალი დამაშავე სრულიად არ არის). დიახ,
აი, ასეთი წარწერა:

„საეჭიშო საეჭიშორტო კომისია“
მე ჯერ კიდევ 1925 წლიდან ვიციდი, რომ ჩვენში
ეგრედწოდებულ—ექიმების ვადაპირებულ წარბობას
ჰქონდა აზღვილი და ამიტომ სრულიად არ ვამეგვირდა
წარწერაში სიტყვა „საეჭიშორტო“. პირიქით, მთავს შე-
მთხვევაში არა თუ საბჭოთა ხელისუფლება, არამედ
ყოველი კეთილდღეობიერი კანტალისტიც კი ვაგააღლებდა
ამ ვადაპირებულ კრიოდქუცის „საეჭიშორტო“. ჩვენც კი
ისე ვეგვაპირებოდა ეგრედწოდებულ საზღვარგარეთის
ვილურტა...“

თუმცა ჩვენებური ექიმები რა ვალიუტად უნდა ვამე-
დგეს-მეჭეჭი, ვაევიდქეჟი უტბათ მე, ქვეყნად ყოველგან
ექვისა და უნივერსიტეტის მთავრობა...
და ერთმა ჩემმა მეზობლად მეგობრმა ახადა ფარდა
ყოველივე დაფარულს:

— აქილან სხვადასხვა კურორტებზე ვაგვიან ხალხს—
დაიწყო მან: ერთი ჩემი ნაცნობი, მავალითად, შარშან
ზღვაზე ვაგვახენეს. ბანაობის დროს ტალღებმა ვაიტაცა
ის უბედური და ამბობენ: „საბაბოლთან ვაიტაცა ნაპი-
რასო...“

მე მაინწვე უშარლხ ხელი ვიტაკიცი და ესტოვათ: „რო-
გორი მიუხედავდარნი, უგონონი და უღონონი ვართ ჩვენ,
ადამიანებო ზოგჯერ, როცა ნაწიურში სიტყვა თავისთავად
ნათელი და გასაგები არის ხოლმე!“

ვიტიციე „შუღლში ხელი თუ არა, ფეხებსაც ძალა დავა-
ტრანე: წამოხვტო, გამოვარდი ქუჩაში და ავტოკლე ქვის
ფილაქანზე ერთი დაუსრულეველი „ფხაკა-ფხუკი“. ასე,
რომ ძნელი ასასწელი იყო: ფეხებს დაგა მერე ჯაფა თუ
ფეხსაცმელების ოანხას, რომ იქვე, ლანჩებით გამოტე-
ნილ დარბაზს წინ, ვერის აღმართთან უნებლიეთ შეგერ-
დი. შილოო რომ ავიხედე, აბრაზე ასეთი რამე ამოვიკითხე:
„რეზინის ლენჩები“.

„ლენჩი“, რა თქმა უნდა, აუარებელი მინხავეს, მაგრამ
რეზინის „ლენჩს“ კი, უნდა გამოავტყვეთ, მეც „ლენჩე-
ზდი, და შევედი თუ არა დარბაზში, მაშინვე ვიკითხე:
„რომელი ბრძანდებით აქ რეზინის ლენჩი-მითქო?!“

— უკაცრავად, აქ—ჯერ ერთი—რომ რეზინის არა
ვინც არა ვართ, რაცა ვართ, სულ ხორცსხული აღმია-
ნები ვართ, ხოლო მეორეც—ისა, რომ ლენჩი ზემო სარ-
თულში თუ მოგვბოვებთ, თორემ აქ, ქვევით ყველანი
შევიანი აღმიანები ვახლავართო,—ო—აზროვნად მივა-
სუბა, აღბათ, დარბაზის, ანუ უკეთ—სავაჭროს მევა-
ტრონემ.

და მართლაც, თითონ ლენჩმა და მოუფარებელმა რათ
არ უნდა ვიცოდე, რომ ლენჩი თუა ვინმე, ისევე „ზემო
სართულში“, თორემ აქ, ამ ცოდვილქვევით სართულში
ყველანი ძალიან უკვიან აღმიანებას ჰგავან ხოლმე.

გამოვბრუნდი უკან და, სირცხვილისაგან უზომოთ და-
მძიმებულმა, დავეყვი ვერის დაღმართს...

ეს დაღმართი, იგივე—აღმართი, თანახმად ხალხის
ბრძნული თქმულებისა, არც ერთ შემთხვევაში წაღმარ-
თად არ ჩაითვლება, რალა თქმა უნდა. იგი ერთი მიხვეულ-
მონხვეული, მიხვეულ-მონხვეული, მტვირნიანი, ტალახიანი
და მარცხიანი ქუჩაა. ეს კი არა, ვერის ხილი ზომ სწო-
რია, ისიც კი მარცხისა და ვაი-უბედურების მთელი უნი-
ვერსალია.

—ვერის ხილთან მტკვარში ბანაობის დროს წყალმა
გაიტაცა და... „ვერის ხილთან მტკვარში გადავარდა
ვილაც უწნობი“... „ვერის ხილზე ტრამვაი დაეჯახა
ეტლს“... „ვერის ხილთან, მტკვრის ბირად მდებარე
სახლში“..

ერთი სიტყვით, დავეშვი თუ არა ვერის დაღმართზე,
რამდენსაც უფრო ვალხოვდებოდი ვერის ხილს, იმდენად
უფრო მკაცრად მომდევდა უკან. ტრამვას შეუწყვეტელ
„ვია“—სთან ერთად, განათომბში სხედასხეა დროს ამოკი-
თხულ ამ შემხარავ-განცხადებთა გულსაკლავი მუსიკა.

გამიგონია, ამარცხენა მხარეზე აღმიანს ეშმაკი
უზისო“, და ამიტომ მეც სულ მარჯვნივ ვიყურებოდი.
სწორედ ამით ახსენება ის, რომ ერთ აბრაზე თვალი მო-
ვკარ ასეთ წარწერას: „მუსიკის მოხილვე“.

— ფუი ეშმაკს!—წამოვიძახე მე და, რადგანაც ყურში
ამ დროს სწორედ ის გულსაკლავი მუსიკა მიზუზუნებდა,
ხოლო ყველა ამის მიზნებით ეშმაკს ესახედი, რომელსაც
მარცხენა მხარიდან განვებ მარჯვენა მხარისკენ ვალონე-
ზდი თვალს, ასოციაციით — მივაყოლე: „ამ შეჩვეთულს
მხარე არ უნაცვლებია და ახლა მარჯვენა მხრით არ მომ-
დგომია-თქვა“..

ბევრი ყოყმანი საჭირო აღარ იყო, იმ წამსვე უკან მოვ-
ტრიალდი და თითქმის თვალის დახამხამებაში ვერის
აღმართის იმ ადგილს ამოვიყავი თავი, სადაც კორჯანოვის
ქუჩის კუთხესთან შავით თეთრ აბრაზე სწერია: „ქალთა
მაფების ქულები“.

მე მაშინვე მოვისაზრე: როგორც სჩანს, ეს ქალთა ვა-
წყები, ე. ი., ის ვაყები, რომლებიც ქულებს ძალიან
ელტვიან და რომელთა უმთავრეს საჭიროებას უმწვერვა-
ლესი საიდუმლოება, ქუჩებში შეუმჩვენვლად სვლა უნდა
შეადგენდეს, აღბათ, აქ შენაძენ ქულებს თუ იხუთრავენ
თავებზე, რომ შემდეგ ისე დაუსჯელათ იწვეიან თავიანთ
„ხლდ საქმებს“—მითქო.

ამის შედეგად, ღირაც მე მივიჭრია ბევრი: შევედი ამ
გრძნულ კონთან, დავავლე ბირველსავე ქუდს ხელი,

ვკითხე ფსი, მისევე მივუგდე სამი და ორი აბრაზე, ელვის
სისწრაფით ჩამოვიფხატე ქუფე, ტუჩებზე ყავზე (ჩემი
ქუდი როგორც მახსოვს, ვერის დედაქოქოქი დედი შიშია
საგან თიგბის ყალყზე დაღმონს დროს გადმოვარდა) და
ასე გაუჩინარებულმა, არხეინად მოუხსვი რუსთაველის
პროსპექტისკენ..

ონისიმე.

6. შიუკაშვილი

(6. ვიცირიძის მიერ არშაკ მინაიჩის შესახებ გამო-
ტყველ აზრის გამო).

— ერთიც ამას დამიხედეთ და... არა, თუ დღერთი
გწამდეთ, უარშაკინაჩით მაგას რა უშავს: კისლავოფხკ-
შიც კი იზაფხუნლა წელს... ზოგი ეხლა მეცა მკითხეთ,
და რისხიან რომა წარბები-და ძლივს შემჩრა გაუქალა-
რებელი.

უბაღური უმითხვევა

(ნეოკლასიკური პოეზია)

თაური მესამე

შევედვიარ კინოში, როცა მიღის „ჩასტრეტეტი“
 და ვვადები სადმე კუთხეში, როგორც მტრული
 მაგრამ შოვა ადგილის
 არ არის მაინც და მაინც ადვილი.
 ერთიც ვნახოთ, პატიოსანმა
 მანდილოსანმა
 შეამოკლა შტატი კაბის
 და შემთავაზა კუთხე სკამის
 თანაც მითითებს:

— პაუალუსტა სადიტეს!..
 და მეც ვვადები თავზიანი
 რომ არ მივაყენო რამე ზიანი!..
 მთელ სხეულში ავიშლები,
 როცა როიალის კლავიშები
 აქვითინებენ ტრაგიულ „ჰესნებს“!..
 ვუსმენ და თანც კონსპირატიულათ ვისწორებ პენს-
 ნებს.

რომ იქიდან შეიძლებაოდეს, როგორც ზერომ,
 ისე მეც ვვადებო.

ჩემს გვერდში მჯდომი ქალი
 ისე რომ მანაც არ მომიკრას თვალი...
 რადგან ირგვლივ ბნელია,
 მეც მივიჩნავ მისკენ ნელია,
 როს დანჯღრეულ სკამებთან
 ჩემს გარშემო გამეფდა
 ქვეყანა „ნატოური“,
 და „გზა“ რომანტიული,
 ავამუშავე ენა,
 იგი გარდემკა სმენათ!..
 ჯერ დავიწყებ პრიმიტივ, სისადავეთი
 და შემდეგ კი გადავიდი
 პირდაპირ შეტევაზე:

გავაჩაღე დიალოგი ეროტიულ თემზე.
 ასე პრეტყელ-პრეტყელ ფრაზებით
 რიტმიულ გამბარებით
 ვისროდი სიტყვებს, ორ ეტაჟიანს,
 (ემატიება პოეტს, სტაჟიანს!)..
 ატომოფერა იყო ატმისფერა
 და სანიტარი სანიტარო სანტიმეტრით
 სანტიმეტროლოზდა,
 რადგან იქვე ერთი ობიექტი უშვებდა ქიმიურ გაზს...
 ჩემი რომანი კი განაგრძობდა გზას:
 და მეც „ლიდი ხნის“ ფარულს
 ეხლა ვუშეღვენილები „სიყვარულს“!
 ენა არ იღლებდა ტკივილების როშვიით
 და მეც თანდათან შევიღვიარ „როლში“.
 როცა ვადარებდი მის სიტურფეს
 (ვხარალოზნი თურჩემ!)
 ვენერა მილოსიგელს!..
 ამ დროს გამოჩნდა წარწერა ტილოზე:
 დასასრული მესამე ნაწილის,
 გოსკინმრეყვე— გრუშოია.

დონ—კიხოტი.

გ ა მ ო ც დ ა ჯ ი

ერთივესული
ხედავითი

- აბა ხინთიბაქე! როგორ ითქმის რუსულად მა-
 მალი?
- პეტუს!
- მგელი!
- ვოლი!
- როგორ-ლა იტყვი: „მამალი—მგელი“!
- პეტუს—ვოლი..
- ყოჩაღ! ყოჩაღ!.

ვინა სთქვა, რომ ეს დროება არ ვარგაო

დედა, დედა, რავე მოტყუილდება კაცი ვინა სთქვა,
 რომე ახლანდელი დროება არ ვარგაო?! ვაი, ჩემო დელო,
 რამდენი დღურაქია ქვეყანულ! აბა, ძველი დროება და
 ახლანდელი ერთია! ა, ბატონო, ა! თუ ვინდა, მარგალი-
 ტათ, ქალის თხოვა ვევილი, სად ძველებური ქალის
 თხოვა და სად ახლანდელი უწინდელი ქალის თხოვა, ბი-
 ძია, პირდაპირ „ტიომნი“ კარტის თამაში იყო და მეტი
 არაფერი. ვაგნევიდა ქალი ის, რაცა ჩაღრიო, პირი
 ახეული ჯონდა... ერთი სიტყვით, მისთანა დაკეტილი და
 თავდაცული იყო, რავერც ვინახავს ბორჯომის წყალის
 ბოთლი ისტე იყო დაფარული, რომე ნემს! თდენა ქუ-
 ქრუტანა არ ჭინდა არსად კაცს, რო შეეხედა სიდანმე.
 ელამი იყო, ბრუციანი იყო, კაცი იყო, ქაჯი თუ ეშმაკი,
 რას თხოვლობდი, რომ არ იციდი კაცმა?! აი, ჩემი ზე-
 ხათუნი, რომ მაჩვენეს, ბევრი უჭვრიტე: ხან ზევიდან,
 ხან ქვედან, ხან წინიდან, ხან უკანიდან, მარა ვერაფერი
 ვერ დევიანბე! ბოლოს მაინც ცალი თვალით ბრუციანი
 შემომატყუილეს! მერე, იმ გამომცემელ დასაწვავ ჩემს
 უხათუნს ისტე აქვს ცალი თვალი მოქუტულთ, რომე გე-
 გონება: ვინცას ვარშიყება და „თვალს უშობაო“! არა,
 რა დროს მისი არშიყობა, დედეკაცს წელი ვერ მოუღია
 სიბერით, მარა მე მაინც გულზე ესკლები და ვექვიანობ.
 ა, ახლა უნდა ვიყო დასაქორწინებელი, რომე წაღდი
 საქონელი ვითხოვო. ვაგოს მევიყვან მისთანს, რავერც
 ბრეწუელს.

მე შენ ვითბრა და ახლანდელ ქალებს ვერ გოუგებ,
 თუ რა აქვს და რა არაქვს სახე ხომ იცი და ზედავ, რა-
 ცაა. გულმკერდი თელთაი ენა და ყორიფლი! მარღვებს
 დოუფელი ზედ. ახლა ეს მოკლე კაბები რომ შემოიღეს,
 ფხებებს, არ იტყვი, რავე ვისტავაზეა გამოტანილი! შავია,
 თეთრია, მსხვილია, წვრილია, თლად აშუკარად ვიდგია
 წინ. კოკებიდან დაწყებული მუხლის კვირისტავამდე და
 ზევით კიდე ორი-სამი ვერშოკი თელთ შენს განკარგუ-

ლებმაშია. მოდქი და სულ თითო-თითო დოუთვალე ქი-
ლკა-ძარღვები, დამშლელი ვინა!

აი გილი, სად იყო უწინდელ დროში ასეთი გულმკერდ-
ფეხების ჩვენება, თვარა ქალის ამორჩევაში მე ვინ მა-
ჯობებდა! არა, თუმცა-და ამორჩევაში არც მე მოვეტყუი-
ლებულვარ, ჩემს ზეხათუნს ფეხები კარგი აქვს, რაც
მარიალია, მართალია, მარა ის ცალი თვალი რომ ფრან-
ციაში მიურბის, ეს კი ვერაა კარგი!

ვაი, დედა ჩემო, რა დროებას მოვეწწართ და კბილ
გამოდას, ვინცა, დურაქი და გვიძახის, რომე: „ახალი
დროება არ ვარგაო!“. ვაი, მის პატრონს უნედურს! სად

ქველი დროება და სად ახალი! ძველებში ქალის თხოვა
თვალჯახველი ვაქრობა იყო და დღევანდელი კი თე-
ლათ ხალღია.

რას ამბობ, ბიძია რას! ქალს მხოლოდ სიტყვებზე, მისა
სახე იცი, კისერი იცი, მკერდი იცი, შკალავენი იცი, ფეხის
კოჭები იცი, კანჭები იცი, მუხლის კვირისტავი იცი, ა
ერთი სიტყვით, ყორისდელი, რავარც შესს ხელის გულს,
ისტე უყურებ! მართალია, ზოგიერთი ნაწილი ქვა დამა-
ლული, მარა ის ნარდათ ვიცილოთ, რაც იქნება, იქნეს!
ვაქრობა რისკია, ბიძია, რსკია!...

გოგია

ფრანგული პნის გაკვეთილზე

— შენ, ეი, მარტო ის კი არ ვეპარა, რომ ხარ პანი,
უნდა იცოდე, ავრთვე პოლიტიკური „ანი“, ბანია!..

სიტყვა და საქმე ზოგადობას

ვინ არ მიწნობს „თანამგზავნას“
და კაცს „უბარტოს“,
წინათ ვიყუე და ხელაც ვარ
კაცი „საპატიო“!
ყველამ იცის და ვატარებ
სახელს „თანამგზავრის“,
მაგრამ გულში ღვივის ცეცხლ-
მურის, სეფდის, ჯჯერის...
გეფუცებით, რომ ერთი გვაქს
პოპოლის გზა და ხალღე,
გული კი სხვას მეუბნება:
„ფრთხილით, დაეროდი!“
რომ წითელი ნილაბი მაქვს,
რა წამხდარა, განა?
[ქარს გავატან, თუ რამ გული
ქარა მომიტანს...]
დღეს მგერა ეს თქმულება:
„ხრები ჯობს ღობესო!
თუ რომ კაცი ჭირში ვარგა,
რას არ იღონებსო!...
თქვენთან ვიცი „თანამგზავრ“,
ვიცილო, სანამ მიწდა,
თუ ზელს მაძლევს“ და
„საფთოს“
შიზი წინ არ მიდვას!
ხან კი უკან დავიხეცი,
გადაუხვევ გზასა,
არაფერში მე არ გავცული
ქვეყნად თავის თავსა!

წიყია:

ღლის წეს-რიგი

(ის, რაც იშვიათად არ ხდება)

სოფლებიდან ჩამოსული პროფმუშაკები თანდათან
გროვდებიან სამაზრო კონფერენციაზე იმ იმედით, რომ
იქ ისინი გამოამყვანებდნენ მუშაობაში შენიშნულ ღე-
დებებს და მტკივნეულ მხარეებს.

ღელვებებმა მხიარულოდ დაიკვეს ადგილები. ამო-
ჩრჩიეს პრეზიდენტი, სამდივნო, სარედაქციო კოლეგია
და საპატიო პრეზიდენტი.

- ამის შემდეგ თავმჯდომარემ მიმართა ჩიტრიკეას წყე-
ციბთხა ღლის წეს-რიგი. ისიც, თითქოს ამ ბუნდურ წუთს
ელოდებოდაო, საჩქაროდ წამოიდა, საყულო გაისწორა,
ერთი დიდი ჭიქა წყალი გადაჭკრა, აღმაცურად თვალი
მიავლა-მოავლო იქუაობას, თითქოს გულის სატრვოს
ეძებოს, და დაიწყო:

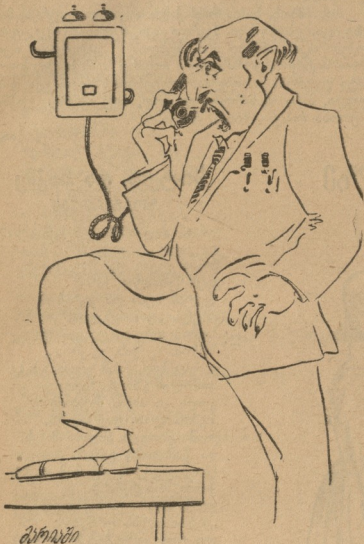
მოსხენდა ბოლდუენის შეხებულლებებზე. 5. მოსხენება
მაკონდალ...
— ამაზაგო,—გაისმა ადგილებიდან,—ჩვენი შინაური
საკითხები სადღაა?

— ვთხოვთ ნუ უშლით ხელს და ადგილებიდან ნუ ლა-
პარაკობთ.—გააფრთხილა თავმჯდომარემ.—შინაურ სა-
კითხებზე შეგძლიათ ილაპარაკოთ მაშინ, როცა მიმდი-
ნარე საკითხებზე გადავალთ. განაგრძეთ, ანხ. ჩიტრი-
კეია!..

— 5. მოსხენება მაკონდალის ტაქტიკაზე. 6. მოსხენე-
ბა შეიდუმანის გამყიდველობაზე. 7. მოსხენება... და ჩვილ-
მეტი მოსხენება ჩამოთვალა ჩვენმა ენაწყულისმა ჩიტრი-
კეიამ.

ჩვედმეტი მომხსენებელიც იქვე ჩამწყვიტებულყოფო,
ბელში უშველებელი პორტფელები ეპირათ, ხოლო ეს

არს იძლეად „იჟივითი“ შეშინება

— ალღო ვინ არის? დამლაგებელი ქალი სხოვეთ ტელეფონთან გამგეს!.. რაო, არ არის? არც მისი მოადგილე?.. არც საქმეთა-მმართველი?.. არც საქმის-მწარმოებელი? არც მემენჯანე?, არც შიკრიკი?!.. რაშია საქმე: დღეს ხომ უკუე არაფერი არ არის?!

— მარაალია, მაგრამ დღეს ვაგე ცოლს ირთავს და ყველანი, იქ გიხლენ, როგორც მისი ახლო ნათესავები!..

პორტუგლები მოხსენებისათვის საჭირო დოკუმენტებით, თეზისებით და ციფრებით იყო სასვე.

პირველმა მომხსენებელმა პატიოსნად განაცხადა: — საერთაშორისო მდგომარეობა რუმ ნათლად წარმოგიდგინებ, ამისათვის საჭიროა მე ჩემი მოხსენება დაწეროთ თაყიდან..

მისი მოხსენება გაგრძელდა 3 საათს და 15 წუთს. მოხსენება რომ დაამთავრა, ბოლიში მოიხილა: დრო ცოტა მქონდა და ყველაფრის თქმა ვერ მოვასწარიო.

ამ ხნის განმავლობაში ბევრი კიდევ ჩასძინებოდა და ისეთი მტრინვა ამოვდა, რომ ბევრენობიდათ საერთო თავმესაფარში სძინავს ხალხსა...
 ჯერ კიდევ მერე მომხსენებელს.

— ამხანაგებო, მე მოკლენ მოეპირე ჩემს სიტყვას, რომ თავი არ შეგაწყინათ. ჩვენ ვიცით, რომ ჯერ კიდევ გიორგი სააკაძის დროს იყო პროფუმიძობის ჩანასახი, რაში გამოიხატებოდა მაშინდელი მოძრაობა? უპირველეს ყოვლისა იმაში, რომ იმ წლებში..

— ამხანაგებო!—გისმა ადგილიდან დელეგატის ხმა, — უკეთესია საქმეზე ილაპარაკო. თავმჯდომარემ მრისხანდ დარეკა ზარი და მკაცრად წარმოთქვა:

— მე უქანასკნელად ვადრთობლბ შეგვერეულ ამხანაგებს, რომ თუ ისინი კიდევ შეუშლიან ხელს დღის წესრიგის ჩატარების, პროლეტარული კარცხობი არაგებობან ავედან. განაგრძეთ, ამხ. ნისკარტაქე...

და მანაც განაგრძო. მის მოჰყვა მესამე, შემდეგ მეოთხე და მესუთე მოხსენების დროს მთლად „გამოცოცხლდა“ კონფერენცია: ყოველ მხრიდან გაიმთდა ზვრინვა... მესამე დღეს ამოიწურა ყველა მოხსენება და დელეგატებმაც თავისუფლად ამოიხსნათეს.

— გვეწველა! ენლა მიიცი ენლაპარაკებთ ჩვენს საჭირობოროტო საკითხებზე.—გადელაპარაკეს ერთმანეთს.

თავმჯდომარე გაბრწყინვალელებული სახით წამოვდა და განაცხადა:

— „მამინისტკების“ სახელით მისსალმებელი სიტყვა ეტლევა ამხ. თვალუფუნაძის! თვალუფუნაძის შემდეგ, მისსალმებელი სიტყვით გამოვიდა ოთხი მულალტერი, შვიდი რეგისტრატორი, ცხრა უფროსი საქმის მწარმოებელი და სამცე კანცელარიის უფროსი, ერთმა მათეანმა ასე დამთავრა თავისი სიტყვა: „ჩვენ გვეწამს, რომ მომავალ წლიდან მაინც ერთი-ორად გაიზრდება შემოსავალ-გასავალ ქალაქების რიცხვი და ომის წინა დროინდელ დონეს გაუთანასწორდებაო“.

პრეზიდიუმმა დიდის ოვაციებით გააცლა ორატორი. ამის შემდეგ, თავმჯდომარემ განაცხადა:

— მისსალმებელი სიტყვა ახლად დაბადებულთა სახელით ეკუთვნის ამხ. წირალაძეს.

მისალმებებმა და საზეიმო ცერემონიებმაც ორ დღეს გასტანა და ზოლოს თავმჯდომარემ განაცხადა:

— ვინაიდან კონფერენცია ძალიან გაგრძელდა, პრეზიდიუმმა დაადგინა: მიმდინარე საკითხები შემდეგი წლისათვის გადაიდოს...

დელეგატები თვალების ფშვნებით და შთქნარებით დაიშალნენ...

3. თავფქვალაძე.

გ ა ნ ც ხ ა დ ე ბ ა

ჩვენი უქანასკნელი იმედო და ნუგეშის მომცემო „ტარტაროზი“ ძლიერ გვიწოდდა თქვენთვის მეგობრული წერილი მოგვეყრა, მაგრამ მეგობრობით „საქმე მიტად რთულ“ არ გაცხადებოდა და ამიტომ ჩვენც აღმინისტრატული განცხადების დაწერა ვარჩიეთ. ჩვენი ცოდვით იყვედა სასომანამ და ესტატემ, თორემ რა საჭირო იყო თქვენი შეუტარება! ჩვენზედ უკეთ მოგახსენებთა, პატივცემული „ტარტაროზი“, თუ დღეს რამდენი „ინჟინერია“ ამ ღვთის გაჩენილ ქვეყანაზედ. მაგრამ ყველა „ინჟინერულ“ საშუაზი ამ ქვეყნათ „ერასოლოზში“ და „სასონიზში“-ა. თუმცა ეს მიმდინარეობა მართო ჩვენს სოფელშია, მაგრამ, ვეკვობ, რომ სხვაგანაც არ იყოს მსგავსი რამე. ღმერთო, შენ დამიკავე, რავე იმასაეთ მოვადგინ: ერთს თურმე „მამა დაავწყდა, და მამი ნაცვალს ფიცულუმბდა“-ო. რა გვეტირება სხვა სოფელი, როცა ჩვენ იმდენი სატირალიო ვეკვცა.

პატივცემული „ტარტაროზი“, თქვენც რომ გენახოთ ჩვენი კოოპერატვის ცეცხლის ოლი სწავადა, მაგრამ იტყვიან: „საქმეს ბოლოს ტირილი არ უშველისო“ და ჩვენც გაეჩრდი იმ ნუგეშით, რომ დამწველები ზარალს მიიტანდალდეხილდენ. მაგრამ ზოხ!! ღმერთო, შენ დალოცი დიდი კაცის ძალი!! დამნაშავე ენასტის მითო

ერგებოდა და ამის შემდეგ ერასტოს სიძიდან ჩვენ რამე გვერგებოდა?... იტყვიან: „ზოგს ბედი სწყალობს და ზოგს უბედობა“-ო. თუმცა ჩვენ კოოპერატივი დაგვიწვეს, მაგრამ დათიკო ორმამიანმა მის ნამწვავზედ სამი ტომარა ნახშირი აკრიფა და დღესაც აღვიღვინებს ქუჩაში!..

ისთე გულ მოსული ვართ, რომ „იზმებზედ“ ლაპარაკი გადაგვაფიწყტა თითქმის. ამ მიმართულეებებს დაწყება უსათუოდ პორტფეს უნდა მივაწეროთ, პროგრამა გენიალურ თავს. თუმცა უნდა ითქვას, რომ „იზმა“ შორის „ერასტოიზმი“ ყველაზე რადიკალურია, რომელიც ამბობს: რა საჭიროა ჩვენს ჩამორჩენილ სოფელში სამკით-

ხელო, სკოლა ან კოოპერატივი?, „სამსონიზმი“ უფრო რბილია, ესე იგი, ლიბერალურ-პატრიარქული, რომელიც სუბიექტიურად უღვება საკითხს და „ლასქარისთვის“ საპროგრამო წიგნში: „სხვადასხვა კულტურული დაწესება ბულეტები საჭიროა ჩვენში, მარა არა იქ, სადაც ხალხს სჭირია, არამედ ჩემს ეზოსთან აბლოსო.

ამისათვის გთხოვთ თქვენ გვეწვიოთ, რათა აღვიღოთ რიგ გამოიკვლიოთ, თუ ჩვენთვის რომელი „იზმი“ უფრო გამოსადეგია: „ერასტოიზმი“, „სამსონიზმი“, თუ ორივეს „წაშვადიზმი“!

მონდობილობით ბეჩი.

ბრინანი: მოდი, ეხლა წყალში კუღს ჩავუშვებ: იქნება თევზი მართლაც მოიბას ზედა.
მიწლიანი: დასწყველოს რეპარაციების ძალამ და მადლმა: თავი მგლისა აქვს, კუდი კი—მელიის.. ააა, თავს მოშორებთ დავიგერ, ახლოს არ გავკვარები..

გაცრუებული სიყვარული

(ახალი „ქალ-ვაჟიანი“)

ქალი

ვიღებ კალამს, გაძლიეს სალამს, საყვარელო სოლომანა, მომენტურე, უშენობით ეღარა ცილებ მე აქანა. მებუთედ გწერ მე ამ წერილს, შენგან პასუხს ვერ ვღებულვო, ვი ჩემ თავს, ავად თუ ხარ,

მანეტანი ვერვიულო; თორემ ვიცი, კარგად იყო მომწერამდი კიდევ პასუხს და ამ ჩემ გულს, დაღონებულს, დამებდი, აქ რომა სწუხს. ეხლა მიგწერ ახალ ამბავს, ვიცი, ძლიერ დამიძალბე, გულში მითხრა ეჭიმებმა:

სამ თვეში ბიქს დაგებადეს ამიტომ გთხოვ ჟსათუოდ: გამატარე მალე „ზაქსში“; თორემ მანამ თუ დაგებადი, სიტყვილით ვერ გაეღ ხალხში ერთი სიტყვით, ამ წერილზე, მიპასუხე გენაცვალე. (ამოვიდე თუ ჩამხოვალ? უმწველად შემოთვალე! აწ მშვიდობით ბავშის მამაც საყვარელო სოლომანა, ლმერთმა ნუ ქნას მიღლატო, თორემ მზად მაქვს ხელში დანა!

ვა შ ი

გადვიკითხე წერილები მე სუყველა, ეფროსინე, და პასუხი, მონაწერი. ეხლა ჩემიე მოისმინე. იწერები, თითქოს ბავში მუტელს ჩემგან გავჩინა, მაგისთანა ტყუილს რომ მწერს ეფროსინე, არ გტყვევია? ჯერ ექვსი თვე თუ იქნება, რაც ჩვენ ერთად „საქმე გქმინდა“, და მაკვირებს: ასე უცვით მუტელში ბავშს რა უნდოდა? მაგრამ, ალბათ, შენ მაქანა გეიჩინე ვინეი კურო, და მე კი ვსურს სათამაშოდ გამზადო და მიმსახურო? უკაცრავად, ქალბატონო, თუ მიგჩვიდი მე ყოველი, დღეის იქით დეისაოზე: ჩემ სიყვარულს ნუღარ ელი! და, მაშ, ასე გიჟიორებ: ნუ ახსენებ შენ ჩემს სახელს, თორემ ძლიერ თუ გავჯავრდო, შენ ქალბაას მოგვფენ ნათელს!.. აწ მშვიდობით ბიანდებოდეთ: შენ მაქანა, მე აქანა, წერილსა გწერ უკანასკნელს ტრუაშვილი სოლომანა..

ციკრიდ საფირჩხილი,

ისევ შეჩვეული ზირი

გაქვეყნებული

„...და შესახებ „ამის იმს“
უნდა ნახოს სიკო „გამგე“,
დღერფიში „გამგის“ მოსვლას
მან უცადა თერთმეტამდე.

და შორიდან როცა მოჰკრა
აეტოს „შხუილს იმან ყური,
„გამგის“ ღუასს მიამურა,
„კაბინეტს“, რომ ცაეს მსახური!

კარებს იქით კაბინეტში,
ახლა გამგე, ალბათ, არის!
და სიკოს ამ მოსაზრებას
მოწმობს პოზაც ამ მეკარის.

ერთგულად რომ უკავია
გამგის კარის სახელური;
მასთან თუნდაც მდევი ოჯგი,
გამოჩნდები, ვით უძღური!

ილიმართა კედლის გაქვეყნება
და განერდა სიკო ოჯგი,
რომ უეტრად, ვით ალბოი,
სადმე ტუის ან მეთებს ყელში,

შემოიჭრა იმაო შუა
კაცი, „ტყაის ბოზიით“ ხელში.
მყის მეკარის ხელი დაბლა
ჩამოკურდა თავის თავად,

გზა უტია მან ბოზიანს,
მიამახა: „უკაცრავიო!..“
კარიც თითონ გამოულო
და შეუშვა კაბინეტში,

შემდეგ, კვლევ კარს აფარებულს,
გააჩრევით მწილად სვეტში!
სდგას სიკო და ზომავს თვალით:
ხან მეკარეს და ხან კარებს,

მათ ისეთი მცველი ყავი, რომ
აქ ბუხსაც არ გაატარებს!..
სიკოც ერთი ბუხი არის,

სიკოც კრძალვით წარსდგა მის წინ

და უჩვენებს თითოთ კარზე:
— შეიძლება?!. მაგრამ აქ ეს
ჯიუტია სდგას უარზე!

— თქვენ გინა ხარო?! — „ამის იმს“

საქმეზე ვაჭ, მინდა ვნახო!
— ცოტა იქით მიიწიეთ,
არ იქნება დგომა ახლოს!..

თორემ, აი, მოდის კიდევ!
ეს ამ პორტუელს ვით-ლა ათრეეს,
ამ მუცელის გადამიკდე?

— ვინ ბრანდებით? — დორექტორი!

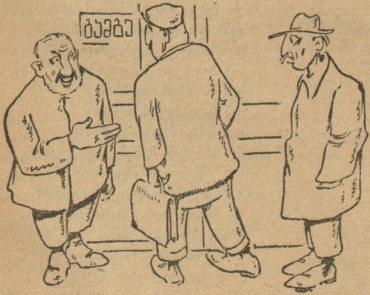
მყის გაალო მის წინ კარი,
ის შეუშვა და სიკოს წინ
აღიმართა, როგორც სარი!

თითქოს სიკოს არც კი ამჩნევს:
ვისი ტეკი და ტომარა?
თავის საქმეს, რომ ასრულებს,
სამსახურად ესევ კმარა!

პორტუელიდან დიდ-დიდ კაცენს
გარეგნულად უკვე ატყობს,
იმათ უშვებს და სიკოსთვის
სულ რუსულ ატკავენს ატობს!
მაგრამ მარტო დიდ-დიდ
კაცებს?

აჰა, მოჰჭრის მსგავსად შურთობის,
ამ პირ-საღებავიანებს

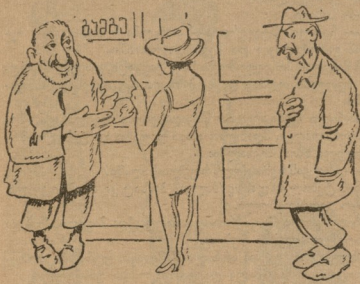
ქუჩაშიაც სიკო უფრთხის:
მეკარეს კი მისი მისლა
ამ წუთის ისე გაეხარდა,
რომ გულს ეღვანაკრავივით
ორივე ხელით კარს მივარდა,

აჰა, შიგნით შეშვებამე
რომ ამჩნევდა მეტად სიტყვებს,

გამოუღო და, ვით ჩიტო,
შეუღრინა შიგნით გამგეს,

რითაც თავის სამსახური,
მოათავა — იცის—ამ დღეს!
რაღვან, სანამ იქ ქალი ჰყავს,
ვის მიიღებს გამგე აწი?
შენც, მეკარეც, ქული — თავზე
და შინისკენ გასწი, გასწი..
და სიკოზ წინ აქეთ გაძვრა
ეს მეკარე, სალახანა,
ხოლო იქით კი ავტოთი
გამგემ ტურფა გააქანა..

მეორე დღეს მოდის სიკო,
კარს და მსახურს გაუწესორდა,
და რაც გუშინ, ის სურათი
თავიდანვე განმეორდა.

ჩვე სდგას და ისევ ზომავს
იგი კარს და ამ ნეკარეს,
რაოდენმა საათებმა
თუ დღეებმა გაიარეს..

არ ეღიბსა გაზგის ხილვა,
ნახოს:—რაა მინც სახედ!

და კარებთან დარაჯვით
რომ სდგას იგი, მოდით, ნახეთ!..
მეგრამ დრო ხომ მარტო ერთს არ,
არვის სტოვებს განოღურავს:
მოდის სიკო ერთ დღეს და დროს
ის მეკარეც არ მოუქლავს.

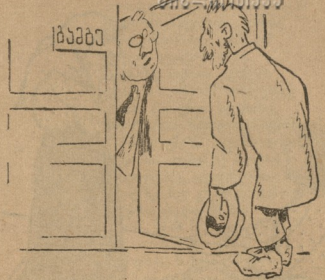
და გაჩერდა ჩვეულებრივ
ის კარებთან, როგორც იყო,
საქმისათვის იქ მისულა,
მეკარეს ჰგავს ჩენი სკო!

და ერთხელ, დიდ ლოდინს
შემდეგ,

რაც იქ იდგა საცოდავო,
უცბათ კარი გამოიღო

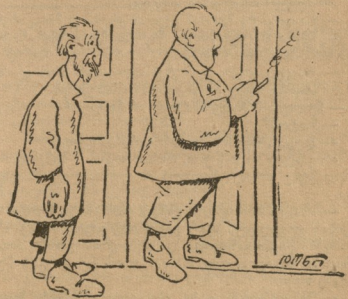
და გამოჰყო გამგემ თავი

გამგე

და ეღიბსა სიკოს ნახვა
ამდენი წლის სასტრუველის!
მხოლოდ იშტა აღარ იყო
სათხოვენელი საქმის, ძველის..
— აჰ, თქვენც აქ ხართ? ჰკითხავს
გამგე,

რა მეკარედ ის მიიღო,
ასე, შრომის ბირთის გარედ,
აქ განწესდა ჩენი სიკო!
აბა, ხომ არ წაიღებდა
გამგე უკან თავის ნათქვამს,
რა მეკარედ მან მიიღო,
უპრადელიც „უჩუქატს“ ასვამს!

და ამ დღიდან ხომ ყოველ დღეს
სტკებდა სიკოც გამგის ხედვით:
სწევს კარას ხელს, ჰკეტს თუ
აღებს,
კმაყოფილი თავის ხედვით!..
ასეთია ზოგი ჭორი,
რომ გვეჩქევა, იქამს ენსა,
იგი ერთი სჯობნის ზშირად
შეუჩვეველ ათას ლინსა!..
მაწირა.

ყურმოკრული

— უი, ქა, რა კარგი ვაჟი შეილი მოსწრებია ფეფივანთ ბაბაღესა! უმისოდ მთელს დაწისებულუბაში თურმე არცერთი საქმე არა კეთდება..
 — მერღ და რა არისო ახეთი?
 — „შეირკია“-რ, ქა..

— არ შეიძლება შესვლა.
 — რატომ? თუ კი ამდენსა შეიძლება დაველიოდით, დღეს რა ამბავია?
 — დღეს ყველანი ჩაფიქრებულენი არიან.
 — ვინ ყველანი?
 — სამივე.
 — ჩემთვის სულერთია— არჩილმა ჩოხის კალთა ხელიდან გამოჰკლიჯა და შევარდა ოთახში.
 სამ მაგიდას მოსჯდომოდა სამი ვაჟკაცი, თავები ჩაელუნათ, თვლები ოდნავ დახუტუათ და ასე ყვეანს გარინდებულენი.

არჩილი ფეხაკრეფით წავიდა ერთი მაგიდისკენ, შოარი ახლოს დადგა, მდაბლათ თავი დაუქრა და ტბილი, მომხიზველი ხმით მიესალმა:

— შალვას ჩემი გულწრფელი სალაშო!
 მის ტბილ სალაშზე შალვამ პოზაც კი არ შეიცვალა, ისე იყო გარინდებული.

არჩილი ცოტა შეფიქრებდა, ჩაუტეკდა მაგიდას წინ და ქვეშიდან თვლებში შეხედა.

შალვას არ ეძინა. არჩილი წამოდგა, ყურებში თითები დაიყო და რაც ძალა და ღონეჰქონდა დასქვიელა:

— შალვა! შაი შალვა! გამარჯობა.

შალვას ერთი კუნთიც არ შეძრწოვდა, ოდნავ თავი მაღლა ასწია, სახეზე რაღაც ღიმილის მიგვიარა და თვლები არჩილის ახალუხის ერთ ღილაკზე შეიჩერა. არჩილს ახალუხის ერთი ღილი შეუსკვნელი დაარჩნოდა.

მომენტო უაღრესად მამედისწერო იყო.

არჩილმა იგრანო ეს მომენტი და საჩქაროდ დაიწყო:

— ამხანაგო შალვა, ცოლ-შვილი შიმშილით მგზობა ცემა, პურის ფული არა მაქვს, თქვენთან სიარულიც მეტი ღირს შემიძლიან, არაქათი გამოთვლია, მოილე მოწყალება მომიტო რაც მერგება ჰონოზარი. შეეძქსე თვე უკამ გავიდა.

შალვას სახეზე ისევ რაღაც ღიმილისებურობამ გაითამაშა. მარჯვენა ყბას მარჯვენა ხელი გამოაცალა, საჩვენებელი თითი ასწია და მეორე მაგიდისკენ გაიშვირა. ხელი ისევ ყბას შეუყვნდა და წინანდელი პოზა მიიღო. არჩილი ხელად მიხვდა რამაც იყო საქმე. შალვად საფინანსო-საეკპირო ვაყიფიფილებს უღრმოსუე აჩვენა, არჩილს იმედით გული ავესო, გაბედული ნაბიჯით შვარცის მაგიდას მიუახლოვდა.

— ამხანაგო, შვარც! გამარჯობათ— კიდევ უფრო მაღლა დაუყვირა.

ახალგაზრდა ფინანსისტი მეტის მეტ გამოურყვევლ მდგომარეობაში იყო, ორივე ყბებზე მაკრად მიერტო ხელები, მუღლი ძალზე დანაოუბუნდა, ცხვირი ინდურტივით ჩამოეშვა, ხილო თვალუბი ციფრებით აჭრებულ ქაღალდს მიუგავდა.

— გამარჯობათ შვარც! ათრთხილებული ხმით გაუმეორა არჩილმა.

შვარცმა შეხედა.

— ამხანაგო შვარც! მე მერგება ფული. ვცვლები! მიჰქირს! დღეს დამპირდა და ველი თქვენს მოწყალებას, მიშველეთ რამე.

შვარცმა მისამდე მაგიდისკენ გაიშვირა ხელი და ისევ ძველი პოზა მიიღო.

არჩილს აღფრთოვანება დაეტყო. მესამე მაგიდასთან მისი ძველი მეგობარი, ერასტო იჯდა. მის სწრაფად მიიჭრა ერასტოს მაგიდასთან, რომ სალაში მიეცა და სიტყვა პირზე შეაკვდა. ვაიოცდა.

ერასტოს ქუდი ისე ჩამოეფხატა, რომ პირის სახე სრულად არ უჩანდა. ხანგამოსუებით კი ქუდიდან იმსოდა ჩუმე ფშვინვა და კვნესა.

არჩილმა აქ უფრო აიმაღლა ხმა.

— ერასტო! აბი ერასტო! ერასტო! შაი! აპი! აპი! ერასტო თითქმის შეინძრა!

“წიხქვილობია“

ანუ არჩილ ჯაჯანაშვილის გამოცემლობა „შრომა“-ში

დაახლოებით დღის რვა საათი იქნებოდა, როცა არჩილ ჯაჯანაშვილი უტბად თოფნაკრავივით წამოვარდა და შუბლზე ხელი იტყია.

— თუკლე! თუკლე შაი, თუკლე!
 — რა იყო? რა მოხდა? ყველამ ერთხმად მიაცვირეს.
 — ჩქარა ახალუხი, ჩოხა, წაღები, ჩქარა ჩქარა!.. მიაყარა სხაპა-სხუპით არჩილმა.

— რა იყო, ვაკო, ჯერ რვა საათიც არ არის და შენ ხომ ათ საათზე ადრე არ მიღხარ საშისაფროში?
 — მე დღეს საშისაფროში სულ არ მივიღვიარ.

— რატომ?
 — დღეს „შრომა“-ში ვარ დაბარებული.

არ გასულა ოცი წუთი, რომ თითქმის სამეზაკროდ გამზადებულ არჩილს მეტადე ახალუხის ღილვას უსკვნინდა.

— არა, ეს მითხარა,რა გინდა, რომ ამ „შრომა“-ში დადიხარ ყოველდღე. აგერ ექვსი თვე გავიდა, რაც შენი ნათარბანი წიგნი გამოვიდა, და ჯერ ერთი გროშო ჰონოზარიც არ მიგლია. უმჯობესია, დროს ნუ კარგამ, სულ დაანებე თავი.

— შენ დარდი ნუ გავქვს, ისე ავილებ, რომ მზე მაღლა იქნება.

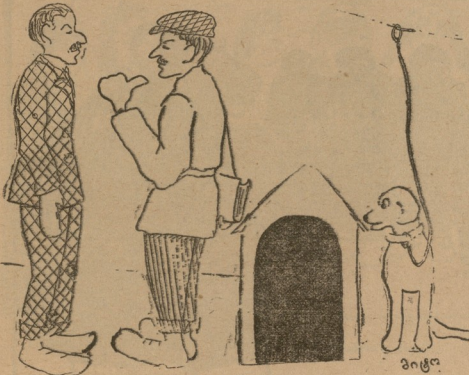
მეტადე მე ღილები შეუქრა, არჩილმა სასწრაფოდ ჩოხა გადაიკვა, ქუდი თავზე მოიგდო, პორტფელს ხელი დასტაცა და გაქანდა.

ტრამვაის ვაგონმა არჩილი ხელად მიიყვანა გამომცემლობა „შრომა“-ს ახლოს და გაჩერდა.

არჩილი გადმოხტა და მტკიცე ნაბიჯით წავიდა მაღაზისკენ. შვილი კარები, ვიარა ვიფრო ტოლანი და მიადგა ერთ ოთახს, რომლის კარებზე დიდი ასოებით ეწერა: „საეკპირო საფინანსო ნაწილობის უფროსი და საგამომცემლო განყოფილების გამგე“. ის იყო კარების შიღლებს აპირებდა, რამ ვიღაცა ჩოხის კალთაში დაეძალაჟა.

— არ შეიძლება!
 — რას მიქრავ! რა არ შეიძლება?

წოგი სტუდენტი და წოგის სახლის პატრონი

პიტო

აი, ეს „ოთახი“ მაინც დამითქვით..

— ჰო, რატომაც არა, შეიძლება, მხოლოდ ერთი უბერებულობა: არ ვიცი, ყურსა შენდა უნდა მოვათავსო?!

შხტარი ტარტაროვს (ს. შანტლამაძეს)

სასოფელს, ტყეებს სანახევრებს
 შგალოლიშვილის გვირგვინი,
 მოსკლისთანავე ვანიჩკამ
 მთელი თეატრი არია,
 სცენაზე დედას ავინებს
 თეატრის თანამშრომლებსა,
 ასეთს რა უნდა სცენაზე,
 კულტურის მართლაც შემოხელსა
 წარმოდგენებს სდამს თაგისთვის,
 სხვა მას ფეხებზე ჰკიდია...
 გამოიღვიძე, კულტკომო,
 თვალზე ნუ გაკრავს ბინდი!
 პატარა ახალდაბადში,
 იცით, რომ სამკითხველოს,
 შიგ იმართება ქვიფი
 და დიდი საღვთვერდელია.
 პატრონი არვიც არა ჰყავს,
 ფანჯრები ჩაუსმეოლია,
 ერთი კვირის შემდეგ სდგება
 გაზრეი დღევანდელია,
 სოფელში დინავარდობენ
 ჩარჩები, ორივე ძმებია,
 ნიროძენია გეგარადა,
 გლეხები მათი ყმებია.
 ათრდუნე ღვინით ძალზედა,
 შემდეგ აძობენ ტყავასო,
 კამის არ დაუტოვებენ,
 ამოუღებენ სახლსაო,
 მათი ალაგმვა აქედან
 ეროსკომს ევალბათო,
 აწ კმარა, ზემოთ რააც ვსთქვი,
 კვლავ სხვას დაუწყეთ ქებაო!..
 ტარტოვი.

— ერასტო გამარჯობა! ისევ შესძახა არჩილი.

ერასტო თითქოს გაიღიმა.

— მშშშშ... გაისმა რაღაც უსწაური ხმა და, თავის დაკვირს მივებრ, ერასტომ თვალის ქუთუთოები ჩამოაქანა.

— ერასტო! ძველი მეგობარო! მოვიგონე პურ-მარილი, გამომიყვანე გაქვირებიდან. მომეცი, რაც შენგება, ჰო ნორარი.

— მშშშშ... ისევ გაისმა ეს უსწარი ხმა.

არჩილი ბრაზში შეიბჟიო. გაბედულად მარჯვენა

შკლავში ხელი ჩასწია და ძალუქად შეაჯრია.

— კაცო, მიიხარო რამე, მაძლევ ფულს თუ არა?

ერასტომ მარჯვენა ხელი გინთავისუფლდა და თითი შალვას მაგიდისკენ გაიშვირა. ქუდი ისევ ჩამოსწია და გზნაურბო ფშვინდა. ეს მეტის მეტი იყო. არჩილი ანთო.

— ეს რა აწისქვილობაა? მაგ თუჯან ამოსაგდებთან ვიყავი, ძლივს გონს მოვიყვანე და თითით შევარცხე მაჩვენა, შევარცხა — შენზე, შენ — შოლვაზე. რა ამბავია ეს? გამაუბრინეთ მაინც, მაძლევთ ჩემს ჰონორარს თუ არა?

— მშშშშ... გაისმა ქუდის ქვეშოდან.

არჩილი გადახტა, ეცა შოლვას და ძალადა თავი აუწვია.

— ფული! ფული, მოიტათ ჩემი ჰონორარი! — დასტყვილა მან.

შოლვამ თითი ისევ შევარცხენ გაიშვირა.

არჩილი შევარცხენ გადახტა, ისევ ეძებრა, რომ სკამიდან გადაადგო, სკამი წაიქცა ერასტოს ზურგს დაეტაკა, ერასტომ შუბლით ქუდი ასწია, მიიხედა მობიხედა და ისევ ჩამოსწია).

— ფული! ჰონორარი! მომეცი, თორემ... დასტყვილა

ზემოდან შევარცხე არჩილი და ორივე მუშტებით მოამზადა.

შევარცხე შეეშინდა აკანკალებული ხელით ერასტოზე უჩვენა.

არჩილი მზად იყო გაგვიხედილიყო, სასოწარკვეთილი თვალები ოთახს მოავლო და კარებში მთავარ ბუშტულატრეს, სარიდნს, მოჰკრა თვალს.

— სარიდან, თქვენნი ქირიმე, მიშველეთ რამე, ამ ხალხს ვერაფერი შევასმინე, დამხმარე ამაღებინე როგორმე ფული.

სარიდანმა ეშმაკურად გაიღიმა.

— დღეს ფიქრობენ. ფულს კი ვერ მიიღებთ, თუ ერთ ერთმა მათგანმა განკარგულება არ გასცა.

— რა ოხრობას ფიქრობენ? რა აქვთ ამდენი საფიქრალი.

— კვირაში ექვს დღეს ასე ფიქრობენ, მეშვიდე დღეს კი უკვე ისვენებენ.

— მაშ, რა ენა? მე უფულოდ წასვლა არ შემიძლია.

— მე შემშილია ჩემის პასუხისმგებლობით დღეს მხოლოდ ხუთი შაური გამოაიწერეთ.

— რაო? ხუთი შაური? მასხარად მიგდებთ თუ რა არის? სამასი მანეთი მერგება და ხუთი შაური უნდა ავილო?

— დღეს — ხუთი შაური, ხვალ — ათი, ზეგ — მანეთი და ასე თქვენ სამას მანეთს გინაღლებთ, დარწმუნებული იყავით, ერთად იღებს ვერ ეთირსებთი, ჩვენ პრინციპის ხალხი ვართ. მა, გენებეთ, ხუთი შაური გამოაიწერეთ!

არჩილი ადგოლიდან მოწყდა, გზაში სარი-დანიც კი ვერ შეამჩნია, ეძებრა, წააქცია, გადახტა და ქუდაში გადვარდა,

ალმასანი.

იქ, სადაც ჩა

— ახა, ერთ წაბს ეს ჩადრები ჩამოხსენით, ჩემო ჩიტუნებო, განახოთ მაინც, ვისთან მქონია საქმე ამდენი ხანია!..

ე ქ ი მ თ ა ნ

(შორაპნის თემისათვის)

ექიმი: — მოზრბანდით, რაიყო? რა მოუცილა ამ ქალს?

ქმარი: — საუბედურით, პოლიკარზე სარალიძე დავ-პატივე და მაუზრის სროლისაგან შემიშინა. იქნება რამე მიშველო, შენი ჭირიმე, ექიმო..

ექიმი: — შენ რაღა მოგივიდა, კაცო, რაღა დაგრე-ხილხარ?

— **ავადმყოფი:**—სოფელ ვარძიაში მიქაიშვილიმა დამპატივა, იქ დამიხდა ვიღაც პოლიკარზე სარალიძე, იმ-დენი მირტყა, რომ გვერდები ახლაც მტკივა.. ვიი.. ვიი.. მიშველე, შენი ჭირიმე, ექიმო!..

ექიმი:—რამბავია, მოჭალაქე, შენ რა დავამართავა უკაცრავეთ, თქვენი გვარი დამავიწყდა (ექიმი შავართავს ავადმყოფს).

ავადმყოფი:—მე გახლავართ, ბატონო ექიმო, შო-რაპნის საყუდის მემანქანე, ტ. ვარდოსანიძე, ჩემი საქმი-სათვის შევედი შორაპნის სასადილოში ონისიმესთან, იქ ვიღაც პოლიკარზე სარალიძე ქვიფობდა, მოუარა ხო-შმა და მესროლა ბოთლი, მოხდა ყურის ძირში და ეს არის, რასაც ხედავთ დასისხლიანებულს. ჩქარა მიშველე, ექიმო, თაგრემ დღეიწურე სისხლისაგანა!..

ექიმი:—მოზრბანდით. რამბავია ამდენი თავგატეხი-ლი ხალხი? რა იყო? რა დაგემართა, ბიჭტორ?

ავადმყოფი (ბიჭტორი):—ბატონო, ექიმო, თქვენ კარგათ იცნობთ ჩემს ძმას, პოლიკარზე სარალიძეს. წუ-ხელის ჩემმა მეზობელმა ქათამაძემ დამპატივა, მეც გა-დავედი და ტბილ მუსიაში ვიყავით გამართული. ლა-მის რვა საათი იქნებოდა, რომ შამოვარდა ყაჩაღებით ჩემი ძმა პოლიკარზე, წაავლო ტანტურტყას ხელი და მე-სროლა. შემდეგ ეს არის, რაც ხედავთ, დასისხლიანე-ბულს. მიშველე, შენი ჭირიმე, ექიმო, თორემ ვკვლავი კაცო, სისხლისაგან ვიწურები და დემელუბება ჩემი წაშ-რომი ოჯახი (ტანსაცმელი მთლად სისხლისაგან არის გავესერილი).

ექიმი:—ამდენ უბედურებას ახდენს ეს ერთი კაცი და რას უყურებს აღმასკომი?

ავადმყოფი(ერობანდა):—ჯერ ერთი, ის, რომ საქმე აქვს თუ არა, ჩვენი აღმასკომი ყოველდღე ზე-სტაფიში დადის. მეორე —ის, რომ მას არასდროს არ ტკივა და თავისუფლად გრძნობს თავს. მესამე—ის, რომ, როგორც მოგვსენუნებათ ახალგაზრდა კაცია და თემის ბებია-ქალს ყოველ ცისმარე დღე ლეჭკიას უტიხიხავს, სოფლებში არ გზავნის და ერთი - მეორეს ართობენო..

ჩვენ კი, ბატონო ექიმო, ზოგს მუშტებით, ზოგს მაულზრით, ზოგს კი ბოთლის დარტყმით და ჩხუბით გვავართობს შორაპნის თემის ყოჩი, პოლიკარზე სარალიძე. პიმილია.

სცენა ჩიბათის აღმასკომში

(სცენა წარმოადგენს ჩიბათის თემისაღმასკომის კაბინე-ტს. შიგ ზის აღმასკომის თავმჯდომარე, მდივანი სიდ-ლაქ წაყუღა. კაბინეტის გვერდზე, მეორე ოთახში, ფოს-ტაა მოთავსებული. იქ გლეხები ელოდებიან ფოსტა-

ლიონს. აღმასკომის თავმჯდომარის კაბინეტის ფანჯრე-ბი ღიაა. მზიანი დარია).

ილიკა:—რა მზიანი დარებია! პირდაპირ ჩემი ნა-ღია ასეთი აშინდები! მთლად გამოხმა დედა მიწის გულ

დ რ ს ა ტ ა რ ე ბ ე ნ

— ვიცი, ვიცი... საჭირო აღარ არის... ისევ ჩამოვფარეთი..

გაკლავს. გზები გახიანებულია. ღმერთი მწყალობს და არ აწვიმებს, თვარა ჩიბათის გზებზე ნავი იქნებოდა საჭირო. ნუ გეშინია გზების შეკეთებაზე თავი არ შემოიწყუნებია. ნეტვე, სულ არ გაწვიმდებოდეს მიღღმინი! მე ვიქნები მოსვენებული.

მარა „გომახურის ღელე“—ზე რომ ხილია დაბტყალული და გამველ-გამოველია ზედ კისერს რომ იტებს, იგი თუ არ შეეკეთეთ,—სამველი და სხივდებლი არაა! რამდენი ხანია იძახიან გლეხები: „ხიდი შეაკეთეთო“ და არაფერ ყურადღებებს არ ვაქცევ. კი, თუ გინდა, გლეხებს ბუნა-დაც ნუ ჩააფებ, მარა გლეხობრივია, თუ რაცხა ჩემი ფეხები, იგნმა გააქვირა საქმე! ასი გზობა დასწერეს „მუშა“—ში:—„შეაკეთეთ და შეაკეთეთ ხილიო“. სხვას არაფერს არ ვაკეთებ და იხიდი თუ არ შეეკეთეთ, კიდევ დასწერენ და ამდენი გაზეთში წერით ვინცხა ფეს წამაქვირებს, ისე, მე მგონია, ფარკაცი რამე არაა ჩემ თავზე. რააშავია ჩიბათზე ამდენი წერა. გადაშლი „ტარტაროსს“ — ჩიბათი, ვადმოშლი—ჩიბათი. ახლა გაზეთებს არ ეკითხვან? „მუშა“ მ და „ახალ-სოფელმა“ ამომილი ნელში გადაშლი—ჩიბათი, ვადმოშლი—ჩიბათი. ეინცხა იგი „მიშა ჩიბათელი“, იმან მომსპო ვაცია: „სანაკოლამ“ მთლად მომწამლა მისი ენით! მაგენის შიშით ვეკდები ვიცი! ბიკი ხარ და ნუ შეეგშინებთ, არ ვიცი მაგენის ამბავი? ალექსანდრე რომ იყო უწინ აქ თავმჯდომარედ და კანცლარია რომ გაეიდა და ფული „ჩაბანა“, თემი რომ დაქცია და უნდოდა ტყეულის კაკოსაკვი შერჩნოდა ყველაფერი,—ზომ გამოქიმეს „ტარტაროსს“—ში! ამის გამო ისეთი პანჩური ამოკრეს აღმასკომოდან, რომ თხიხარში მოაღწენის ლეწა. კიდევ რამდენა ასეთი მაგალითი გინდა მოვთვალო!

ამიტომ, რომ მაკანკალბს გლეხობის შიშით. მეშინია, მეც ალექსანდრე არ დამეშაროთს. მოიტრან თუ არა ფოსტა გახვითებს, გულის ფანქარით მივობრებ და გადავთვალავ კორესპონდენტებს. თუ ჩიბათი არ ვნახ დაწერილი,—გული დანაშკადდება. იმ ლაქს ტბოლად მიზანეს. თუ ჩიბათია ვამაჯობული, — მსულელები მეჭებენ, თვალები მიზნულდა და იქვე ვიკაცები. წუხულის მინც ნამეტარი (კული ახსნარი ვნახე..

ხეტი ფოსტაში:—გიორგი მოვიდა, ფოსტა მოვიდა! გიორგი, ჩემი წერილია? გიორგი, ჩემი ფულია? გიორგი, მასწავლებლების ფულია?

გიორგი:—მაცალეთ, კაცო, ტომის გახსნა და ყველაფერს გატყვიეთ! რავე ბუზებივით მესვით? დიწით უკან!...

ილიკო (კაბინეტიდან):—გიორგი, გაზეთები მოიტრან, თუ ძმა ხარ! (პატარა ხანს მერე გიორგის მოაქვს გაზეთები)—გიორგი, შენ „ახალ-სოფელს“ გადახვდები, ჩიბათზე არ იყოს რამე და მე „ტარტაროსს“ ენახე. (თავალიერებს).

გიორგი (წამოაყვირებს):—ა, ბიკი, ჩიბათი!
ილიკო (ავანკლებული):— სადა, კაცო, სადა, მაჩვენე!

გიორგი:—ა, კაცო, აგერ! (ერთბუნს გიორგი და კითხულობს „ახალ სოფელს“ № 118-ს, სადაც გლეხობის წერა, რომ „ჩიბათის თემის აღმასკ. თავმჯდომარე, ილიკო გიორგინაძე არაფერს არ აკეთებს, გლეხებს ტუქსავს, ქორწილებში დადის და ქეთვობს და სხვ. გიორგი ათავეს კითხვას).

ილიკო (ღონებისილი):—ა, წუხანდელი ჩემი სიზმარი! რა მეშველება, დავიღუპე ვიცი!

გიორგი:—გულს ნუ გაიტებს, სასამართლოში უჩივლე ავტორს.

ილიკო:—უჩივლე, რავე ტყეულის სწერია თუ? ყველა ხედავს, რასაც ვაკეთებ! (ამ დროს კაბინეტში მოადნი გლეხები და დილოგოც წყდება. გიორგი ფოსტაში გამოდის).

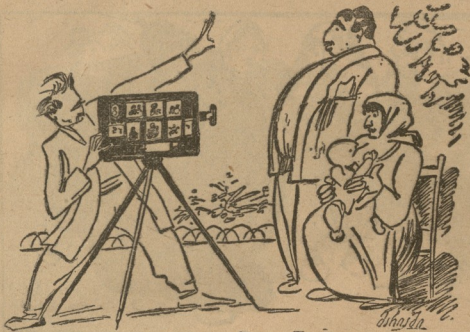
მ. ჩიბათელი.

შოილდ საგაგა ანუ გოლომითის მთა

(სადგ. ფოთი)

სადგურ ფოთში 1—3 კლასის ბუნებრივი მოიჯარაოდრეთ ითვლება იგორ კილურაძე, ხოლო მას ქვემოთ იჯარადრეთ აყვანილი ყავს მიტროფანე ბასილია; ამ უკანასკნელსაც ყავს თავისი ქვემოთიჯარადრეთ—ვალერიანე ვაგუა, რომელსაც განსრახული აქვს იყოლის კიდევ თავისი ქვემოთიჯარადრეთ, ასე რომ სადგ. ფოთში ქვემოთიჯარადრეთის მტარტი მალე რამდენ არსებულ დონშიდ გაიბრებება, თუ დროზე არ მოუტსწრო მთელმა 300 პრეტენტანმა შემოკლებამ.

ფოტოგრაფიან

— აბა ცოტა წინა!.. აი, აი, აი, ნელა, ნელა, თუ
ღმერთი გრწამდეს, აპარატი არ გადმოიშორუნს!..

ჩოხაბაბაშისათვის

საყვირელია ღარბაზი
ჩენი სპეციალურ მსახურია...
„შე უმჯობესე ჩვენი მარად ემსაქმე კულისა...“
მწკრივები სინძორისა,
ყოშებულ დანაყუდისა,
რად ვერ გრძნობს, მიკვირს კოლეგა
სუნი რომ გლახა უდისა?!
აშენდა სოსოს ოჯახი,
ვაყი რომა „მელონი“,
საღილობიანი... მოყვანი...
„ნაკლებად“ გამოქვეყნო!
მიმინოს „მეწვის“ წარუბრით,
სხვასაც კი აქვს ჩენზე ამაგი,
მოვეყვო სასამართლოში
ძალეების ფეხისაღაგი!

წავილა:

ბაზილიანთის

ენას მიტან-მოტანია
გაიძვრა მელა-კულა
ჯერ ჯერობით ძველმა ცოდვამ,
მერ უწია ვერ გაგულა!
უფროსებთან თაღლითია
ღღეს ერთს აქვებებს,
ხვალ მერებს—საქმეს მოიმატებს
ფაჩრება ღობე-ყორეს
პირში ყველა ელიმება,
და პირსუბან უფროსის საფლავს.
ღღეს თუ ხვალე გამხილდება
თავის ცოდვა თვითვე ჩაფლავს,
მაშინ ნახოს თუ კარგია
უფროსების ტყველით ჰკვება
და სხვის უბედურებაზე
თავის ბედს აწყვედება!

მუშა-მაქურა,

ძ ი რ უ ლ ა (შორაპნის მარა)

თქმაბუღად წამოვიწყებ,
სიტყვას კვადრებ ამბერისთა—
— მითხარ, რატომ არ აკეთებ
იმ ჩქერმაზე ხილსა?
„მარა-გუნებზე არა ზრუნავი,
ბიჭი ხარ აღმსაკომისო,
ქველს და კამპანიებში
მუშანაც ვერ შეგადიროს.
მეტე ლაპარაკი შენთან,
ვიცი, აქ შე ალარ ღირსო,
საბჭოს გაღარჩევს ვილა,
მოვიმარაგალიტებ პირსო!
შემდეგ კომპარტიცისტს
არ დატოვებ გულნაკლულსო,
მუშის თვლით ნახარდია,
მლიც რომ დამავს ახლა ნულსო!
შე შევალ და სიტყვას ვიტყვი
შპარს რომ დავკრავ ვამებს ხელსო“
„ნათ-პარლის მიჯნური ვარ,
ვირსად ვამწნე საყვარლისო!“
ნაცულად, ნოქარს დასულზე ვებდე
ქალთან ყელ-მოღერებულსო.
ბი-ნი-ბი-ნი... ხა-ხა-ხა-ხა
ციხის და ართობს გულსო.
მეკიდება ცეცხლი ტანზე,
ველარა ესმრავ პირში სულსო,
დაჩხვებნილი გამოვიდვარ
ვაპარს ვამლეე „საბჭოს“ ფულსო!

შაკო.

აბრულაპრის ბურჯს

გზება ერთობ დანგრეული
ზედ ფრთისანი მხოლოდ ფრინავს...
და სიმბრეში ვადასული
გზის სიჭკვიან ტბილად სძინავს.
აღმსაკომო, აგვიხსენი
რათ ჩავყვარეთ ასეთ დღეში?
სიტყვები თუ არ ვარგა,
შენ აილე საქმე ხელში!..

მეკარე.

აქ—ლი.

წერილი ტარტაროვს ვ-ე საგვანაშო სადგური

(კასპიდან)

(ქუთაისი)

ჯერ სადგურიდან შემოვიყვით
და გადავხედოთ ხერხსა,
მშრომელ ხალხისგან შეძენილს
სახლში რომ ბერტყავს ქეოსა,
შემდეგ კი კომპარტიცეს
და მისა ნოქარს, ნიჭუშას,
აზნოდ-ღაჯბელით გვერდებზე
ვითომ ანით რა უნავს??
და ვუთხრათ უმჯობეს ნოქარსა:
„ღვინოშ ბევრს ნუ სვამს ვაჭრებთან!..
რომ გავუწყვიტოთ კემშირი,
მიხნეტილე ჩაჩრებთან.“

ავყვით გზადა გზა სოფელსა,
გავცნოთ კასპის ქუჩებსა,
მტვერი და ვაი-ვაგლახი
ყავს ზევეთ ალარ უშეგება,
რა არას მის მიზეზი,
რომ გვადღას ბნელი „შეჭია“
აღმსაკომს ეხლა შეგადრებ:
— გეყოფა ბაქი-ბუქია!

აილე და ვაკეთე,
ხომ იცი, შენი ვალა,
გეყოფა, რაც რომ იარე
ქუჩებში მუდამ მიფრიალა!
ფოსტალიონსაც მივადრეთ
და სიტყვა ვადრეთ ასეთი:
— სამკითხველში არ ენახოთ
დაგვიანებით ვაზეთი!

ღრამ-წრის ხელმძღვანელს მივმარტავ,
გამოიღვიძოს, დრო არი,
და აამოღვიძოს სცენაი,
მეტად ზარმაცი ნუ არი!
მის თანაშემწე კოლისი, —
საქმე: „რეცისორ“, შენია!
„კონტრამარკება“ ნუ აძლევს
თავის ბიძაშვილ ტენისა!..

მირუღელი თაღა.

ჩ ი ტ ი გ ა ლ ი ა შ ი მ გ ხ ა ვ რ ი ბ ა რ ჯ ი ს ს ე მ ი ს ბ ა ხ ა ნ ზ ე

ს ბ ე ც ი მ ი ნ რ

ბ ი ზ ი ხ რ დ ა ბ ა ლ მ ო ბ რ ტ ა ნ დ ი
ბ ა რ ჯ ი ს ხ ე მ ი ს ბ ა ხ ა ნ ზ ე მ ა,
ჩ ო მ ა რ ბ ა ხ ე მ „ხ ა ლ ს“ პ ა ხ ა შ ი
ა მ უ ა მ რ ა ვ „ს ა ბ ა ნ ზ ე მ დ ა“.

ვისაც ვინცა... ვინცა... ვინცა...
მოლით, ვინცა... ვინცა... ვინცა...
ის ისეთი ვინმე არის,
არც კაცია და არც მხეცი!!
ტანადობით დაბალია,
მოქმედებით — ყველაფერი...
ხან ბრძენია, გენიოსი...
ხან გიჟია და ხან — შტერი!!
მას ვერაფერ შეედრება,
(სტეკობაც ხომ ამას ქვია!)
ისე დახტის, ისე ხტუნავს,
ჩოგორაც ხიდან-ხეზე ტრია.
თუ რაიმე შეეცოხება,
ვიი შენი ცოდვის ბრალი...
კარი ღია უნდა იყოს,
რომ ვახვიდე შიგ ცოცხალი.
თვალებს ისე მოგანათებს
და შოგაურის ისეთ სიტყვებს,
თუ შოდიშით არ ვასცილდი,
არ დაგინდობ. მუშტებს მიგტებებს.
ასეთია „სბეცი“ მიხო,
ამგვარ „სბეცი“ თავს რომ სახანს,
მიხოს მხოლოდ ის გაიცნობს,
ვინც საქონლის საღურეს ნახავს!..
პოპო.

ს ბ ე ც ი მ ი ნ რ

„ღ რ მ ი ტ ი მ ი ნ ი ს ა“ - ს

ტარტაროზ-ჯან, ძღვენად მისღე
ეს პატარა ჩემი ლექსი,
შემდგომისთვის მოგაქვდით,
გეფიცები, წყვილად ექვსი...ო გვწერთ.

გაფიცებით ნემსს, არცერთი წყვილი არ გამოგვიგზავნოთ. ხოლო თუ ნემსი არ გეფიცებთ, მაშინ ისევე მახათი მაინც აიღეთ ხელში; ასეთი ლექსის წერას ისევე მახათის ისა სჯობია..

ო ჯ უ რ გ ბ ი თ ე ლ ზ ი ნ ი ა ს

ცომაიას ღუქანზე ერთხელ უკვე დავსწერეთ, მეტად ცი არა ღირს, მიუხედავად იმისა, რომ თანახმაი თქვენი თქმისა:

„აქეთ წარდი, იქით ღვინო,
უკან კარტის თამაშია,
ვაჭრობაზე მეტი ფულის
მოსაგებიც ამაშია!“

ს ა მ ბ რ - ბ ა ლ - ჯ ა ნ - ს

თქვენს „აღსარებას“ ტარტაროზმა ასეთი რუსული-უწააწერა:

„ჯ ა ნ - ბ ა ლ - ს ა მ ბ რ“,

რაც ნიშნავს
ჯანდაბის ვალაგანს სამტრედიო!
ს ა შ უ რ კ მ ლ ფ ა რ ს ა ბ ა ნ - ს

ჩოგორც ხედავთ: არსად არსა..

3. ბ ე ლ ა ბ ო რ კ მ ლ

მივიღეთ თქვენი „რეტეტი“!

„ერთ მშვენიერ დღეს

როს მუშა თავში,—
ამიტრიალდა ჩოგორათაც აღი
მაშინვე ვინაბრე მე ეს „უჭრანლი“
და ეს რითმები სიღამაზე მთელი ღუქისა
განიბნა ჩოგორც „იხლარის ქარიოა“-ო.
ჰაი, ჰაი, რომ სულ არ განმწულა და ცოტა ჩვენც კი
გეწვდა ამ სიშორეზე!..

უ ა კ ო - ს

საყვედური ნაადრეგია, ყველა თქვენი წერილები და საბეჭდათ განმზადილია და რიგ-რიგზე დაიბეჭდება. პონორარს მიიღებთ.

მ ა რ ა ნ ტ ლ მ ლ ს

„ვისკამ“ თუ კოოპერატივის ფულები ქალებში შექამა, რევიზიას სამაგიეროდ მიუზღდეს მისთვის. თქვენი იუმორი რაღას ეხება?

მ ი რ კ მ ლ ა ნ ბ ა ლ - ა - ს

თქვენს იუმორში თქვენვე სწერთ ასე:

„ოთმცა ასეთი ამაზია

აბა, რა მოსაწონია“-ო.

ტარტაროზი სასვენით დაგეთანხმათ თქვენ.

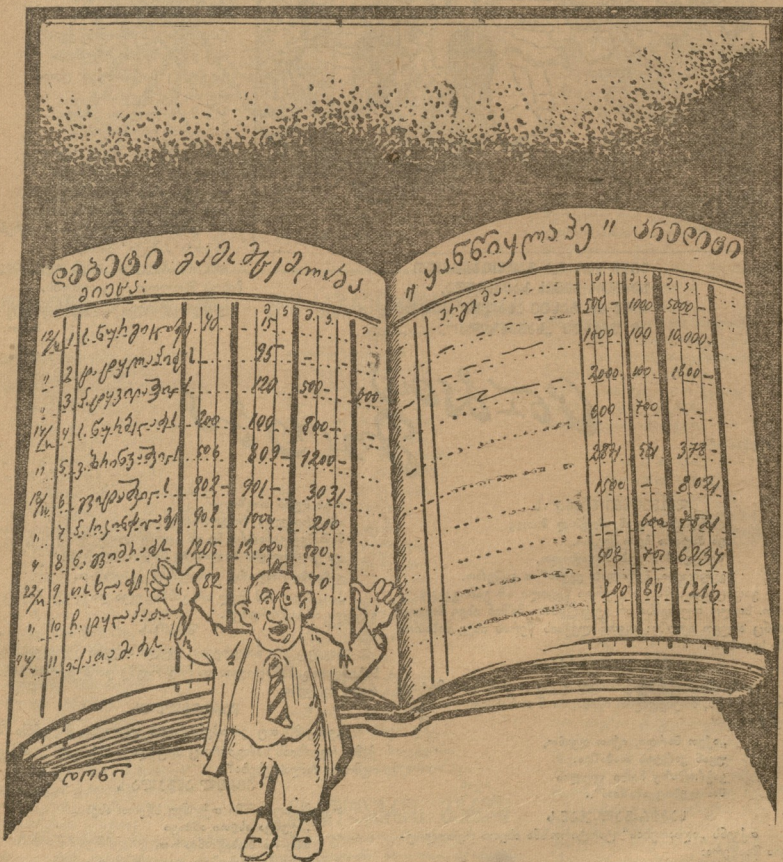
ბ ა ხ ჩ ო - ს

თქვენ თუ დაიქნებთ და იტყვი, რომ მიხაკოსა და ვისის კონფლიქტი „სესხის ბრალიო“, ჩვენ ამაზე მოგახსენებთ, რომ მიხაკო კარგი ფეტი, ხოლო ვისის კარგი ქალია, რადგან მიხაკოს თავი გრაფინით ავუტებს.

ახლა იმას თუ იკითხავ: იუმორი საღლაო, ჩემო ბახჩო! იმ გრაფინში წყალი იყო, იუმორიც მან დახარჩო!

„ყანწიყლაპის“ ანგარიში

საქართველოს
საბჭოთა მთავრობის

— აი, ნამდვილი თანამდგომარეობა ღირსია...